

Nový Jeruzalém č. 5/2015

Zpravodaj pro 185. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v **Novém Veselí - ve středu 13. května 2015 v 18 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Lísku.

V pondělí 13. dubna 2015 přijelo a přišlo na pouť NJ do Lísku pět autobusů, auty a pěšky asi 400 poutníků. Svátost smíření udělovalo 9 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu. **Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:**

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Mgr. Miloslava Kabrdy na pouti NJ v Lísku:

Úvod:

Pojď se mnou do stáří, to **lepší teprve přichází**, sklon života je víc než jeho úvod. Náš čas má v ruce **Ten**, jenž dělá: „Celek jsem zamýšlel. Mládí je část, **věř Bohu, prožij vše, neboj se, nemáš důvod!**“ (Robert Browning). K čemu jsme na světě? Abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe. **Bohu sloužíme tím, že: 1. věříme v pravdy Boží, 2. žijeme v milosti posvěcující a 3. plníme zákon Boží.** „Stvořil jsi nás, Bože pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě“ (sv. Augustin). „**Co prospěje člověku, i kdyby celý svět získal, ale ztratil ŽIVOT věčný**“ (Mt 16,26). „**Hleďte tedy nejprve království Boží a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno!**“ (Mt 6,33). „Když se tvé nitro mění v bojiště, vznikáš v své ceně, shůry Bůh ti kyne, zpod nohou satan svádí. Oba táhnou, tys uprostřed – a duše bojem bdělá roste. **Co budeš živ, nevzdej ten boj!**“ (Robert Browning).

Kázání:

Bohu, všechna čest a všechna sláva ... Nejpodstatnější část Mše svaté uzavírá kněz slovy: **Skrze Něho a s Ním a v Ním je Tvoje všechna čest a sláva, Bože Otče všemohoucí, v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věků.** Tato slova říkají, jaký je **zaručený účinek obdržený skrze každou Oběť Mše svaté: všechna čest a všechna sláva**, pro Pána, našeho Boha. Taková je jistota zjevená skrze teologální víru, potvrzená liturgickými texty a ospravedlněná posvátnou naukou, nejautentičtější a nejjistější. Uvedme příklad: **Náhlé obrácení sto tisíce pohanů poskytne Bohu čest a slávu, jistě, a každý křesťan nemůže, než si takovou událost přát a radovat se z ní, pokud se uskuteční. Přesto toto obrácení sto tisíce lidí, které poskytne Bohu čest a slávu, neposkytne mu „všechnu“ čest a „všechnu“ slávu, protože zůstane ještě hodně dalších pohanů, které bude potřeba obrátit. Kdežto pokaždé, když je uskutečněna Nejsvětější Oběť, opatří našemu Bohu „všechnu čest a všechnu slávu“.** Neponechá nic, co by se muselo hledat nebo realizovat mimo Mši svatou. **Mše svatá „nás spojí s okamžikem smrti Ježíše Krista na Kalvárii**, abychom mu byli přítomni tak, že tento okamžik časově dovršený (před dvěma tisíci lety) je nadčasově uchován v Nebi se vši svou náboženskou a výkupnou hodnotou“.

Pokud tedy jde o náboženskou a výkupnou hodnotu, není nic, co bychom mohli přidat k této smrti Ježíše Krista, která byla obětována Bohu jako důkaz náboženské úcty a pro lidi jako pramen spásy. Naše přítomnost na Mši svaté, je to, co nás na této Oběti činí účastnými. Nic už nemůžeme přidat ve svém životě a snažení k této obětní smrti Božího Syna. **Jen účast na ní. Být přítomen Mši svaté. Můžeme jen opakovat Mši svatou**, abychom udržovali napříč časem aktuální **spojení, kterým je Mše svatá**. Toto propojení mezi věřícími na zemi a Ježíšovou smrtí uchovávanou ve věčnosti Nebe, tou **smrtí, skrze kterou dává Ježíš lidstvu spásu**.

Svatý Pavel napsal o věřících křesťanech: **Nemám-li lásku, nejsem nic**; i kdybych nabyl veškeré vědění, i kdybych dal chudým vše, co mám, i kdybych na svědectví vydal své tělo plamenům, **bez lásky nejsem nic** (1 Kor 13). Stejně je třeba říci o Církvi: **I kdyby dala své**

Evangelium všem lidem, i kdyby všude organizovala nejtědřejší sociální díla, i kdyby zajistila všeobecný mír, bez Oběti Mše svaté udržované kněžími by nebyla ničím. Řekněme přesněji: bezpochyby by přinesla určitou čest a určitou slávu Bohu, ale jistě ne „všechnu“ čest a „všechnu“ slávu.

Když Církev nechává stavět kostely, **poskytuje Bohu určitou slávu**. Ale teprve když v nich umístí Eucharistii, reálnou přítomnost Božího Syna, **teprve když tam slaví Oběť Mše svaté, teprve potom a pouze tehdy vzdává Bohu „všechnu“ čest a „všechnu“ slávu.**

A já, **co mohu udělat pro Boha**, pro našeho velkého Boha? Opravovat nebo stavět kostely, jako svatý František z Assisi? Ošetřovat těla jako svatí Kosma a Damián, jako svatý Kamil; dávat almužnu jako svatý Vincenc z Pauly; tišit konflikty jako svatý Mikuláš z Flüe; vyučovat mládež jako svatý Jan Bosko; hlásat Evangelium pohanům jako svatý František Xaverský? Stříhat vinici jako svatý Vincenc? **Pracovat a doprovázet svou pokornou práci a svůj pot neustávající modlitbou!?** Skutečně, co mohu udělat pro Boha? Co bude lepší? Pracovat na svém posvěcení? Získat, jednu po druhé, všechny ctnosti? Rozmnožovat skutky štědrosti, posvěcovat se, umrtvovat se, bičovat se? Jistě, neodvážil bych se říci, že Pán na to vše nedbá, protože sám často vodí své přátele po těchto rozličných cestách. Ale zároveň vím, že i kdybych nevíval jak dokonale konal své práce, kdybych konal skutky, které by mě stály sebevíc, nikdy bych se nemohl chlubit, že jsem **dal Bohu „všechnu“ čest a „všechnu“ chválu.**

Zatímco poté, co jsem přišel na **Mši svatou, poté, co jsem postupně prožil tento jednoduchý, hutný a těžký obřad (obřad, který sestává z několika vět a několika gest, obřad, který časově zabírá minutu nebo dvě, obřad, který obklopen slavnostností může trvat celé hodiny, ale to nejdůležitější je vždy jen záležitostí několika vět a několika minut)** mohu a musím jej uzavřít slovy: **Tobě, Bože, Otče všemohoucí, patří „všechna“ čest a „všechna“ sláva**. Skrze těchto několik slov a gest: **„Toto je moje Tělo, které se za vás vydává“**. **„Toto je kalich mé Krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku“**.

Víra, jako zjevené poznání, je **jediným prostředkem pro rozlišení pravých hodnot. Víra nám pomáhá překonat těžkosti, kterými trpíme při hledání jistot. Víra nás ubezpečuje a Církev nám to potvrzuje: I kdyby byla Mše svatá sloužena jen tiše, i kdyby byla bez hluku, bez kreativity a bez překvapení; i kdyby byla obklopena samotou, chudobou a dokonce i bídou – vesnická Mše svatá bez praktikujících věřících, Mše svatá ve vězeních a pracovních táborech, Mše svatá opuštěného kněze, zapomenutého kdesi v poustevně, Mše svatá v *katakombách lhovostnosti* – **jedině proto, že těchto několik vět a gest v několika málo okamžicích, je vždy vykupitelským úkonem Pána Ježíše, pokaždé bude mít tuou stejnou, nekonečnou hodnotu: Tobě, Bože Otče všemohoucí, patří „všechna“ čest a „všechna“ sláva.****

Jsmo-li přítomni Mši svaté sami, v odlehle kapli nebo v prázdném kostele, a k tomu navíc v pracovní době, ve chvíli, kdy naši bližní jsou plně zaměstnáni rozličnými pracemi, možná se budeme cítit stísněni naší samotou. Přesto ne! Máme-li být přítomni Mši svaté, nic nás netáhne jinam, nic jiného nespěchá, protože, ať je program našeho dne jakýkoli, žádný z našich dalších úkolů **nebude mít nikdy účast na veškeré cti a veškeré slávě našeho Boha**. Zůstaňme tedy vždy pevní, pokud se jedná o tuto **první prioritu: Boha**. Ostatní priority nejsou diktovány zjevením víry, ale naší citlivostí nebo naší představitostí nebo přirozeně lidskou horlivostí.

Sama o sobě je Oběť Ježíše Krista, našeho Spasitele, pokaždé a všude nejslavnostnějším úkonem víry a náboženské úcty. I v tom nejmenším slavení se proto musí ukázat úplné slavnostní vzezření tohoto velkého úkonu. Toto slavnostní vzezření samotnému slavení nechýbí, pokud mu ho **neodejme nepozornost celebranta a bídná lehkost okolostojících na Mši svaté přítomných!**

Kněz, celebrant se může podívat své samotě. Ať si však v průběhu **každé Mše svaté připomene, že na straně toho, kdo získává, je universalita veškerého lidstva („...ke Svě slávě a k spáse světa...“)**. Určitá (zdánlivá) odloučenost knězi pomáhá postřehnout tuto univerzalitu. Kousek po kousku, krok za krokem, liturgické formule zjevují s větší jistotou, že **skrze Oběť Mše svaté je spása nabídnuta všem lidem: „za vás a za všechny...“**.

Tím se **Mše svatá jeví jako veliký úkol**, který je zapotřebí vykonat. Jako ceremonie, která není pouhým divadlem. A jelikož je v průběhu tohoto díla Pán Ježíš s knězem, proč by měl

mít strach z pocitu, že je sám? Proč by měl mít pocit tísně, že je v této kapli (zdánlivě) sám, tak, jako každý dobrý mistr je sám před svým dílenským stolem? Je pravdou, že Mše svatá z určitého úhlu pohledu zůstává vůči samotnému knězi (tím spíše laikovi) jako něco vnějšího. Kněz slouží Mši svatou, ona do něho nevstupuje. On nezažívá umučení a smrt, on se nestává Mší. Nicméně **žádné nadšení, žádný pocit, ať jsou jakkoli hluboké a upřímné, nemohou ve stejné míře jako Mše svatá sjednotit duši kněze (i duši každého, kdo je na Mši svaté přítomen) s Bohem Otcem, se Spasitelem, a jejich spásným činem pro všechny lidi.** Pro všechna přesná uvázení, která se týkají Mše svaté, je jediným kritériem **víra, teologální ctnost.** Pro život kněze je velmi důležitá. **Je pilířem jeho celého náboženského života tak, jak je také klíčem veškerého nadpřirozeného údělu a naší spásy.**

Musíme tedy probudit **naši víru** v průběhu každé Mše svaté. **Neboť, podle zdání a podle pocitů Mše svatá nic neukazuje, nic neprodukuje ani se nedotýká žádného osudu člověka.** Potřebujeme tedy, aby nás někdo vyvedl z omylu. **V této oblasti nás z omylu vyvádí pouze víra.** Ona jediná. **Pane, daruj mi víru v celé Evangelium, daruj mi víru v celé Krédo katolické, apoštolské a římské církve, ale především mi daruj víru v reálnou Přítomnost a ve Mši svatou. Víru,** která mi, den po dni, o tom zjeví všechny podrobnosti. **Každý den nás Mše svatá činí přítomnými okamžiku smrti Ježíše Krista, Božího Syna, našeho Spasitele.** Uplynulý okamžik v čase, již dva tisíce let, ale **věčně přítomný v Nebi,** kde je uchován mimo plynoucí čas. Uchován ne jako strnulá vzpomínka, ale se svou stále aktuální hodnotou, **jakžto nekonečný pramen náboženského života a spásy** (Maritain). A přece zůstává, mohu-li to přiznat, určitý stesk. Zatím co skrze náš **obětní dar zcela jistým způsobem vzdáváme Bohu Otci všechnu čest a všechnu slávu,** přesto o tom nemáme žádné zjevení a žádné světlo nás nikdy nepřijde posilnit. To, co pro Pána Boha obstaráváme, zůstává žárlivě skryto v transcendenci božských věcí. Nicméně musí nastat, že mezi komponenty této Boží slávy vchází z určité části velké přání **po sjednocení s Bohem.** Velké přání, které ve mně přebývá. Ve mně, knězi!

Ale je to zde na zemi to místo a ten čas pro odměnu skrze vidění? **Pokaždé, když slavíme Mši svatou, činíme – a to je dost pro tento pozemský svět – úkon věrnosti a odvahy.** Poněvadž vstupujeme do oblasti nadřazené smyslům; opouštíme pásmo uchopitelných a dokazatelných událostí; **směřujeme ke spojení s Bohem a činíme další krok k věčnému životu. Sloužit zbožně Oběť Mše svaté, být zbožně přítomen při Oběti Mše svaté, to je to nejlepší, co mohu učinit pro Boha, pro našeho velkého Boha.**

Závěr:

„Tak vykonali, co předem určila Tvoje moc a Tvé rozhodnutí.“ **Abych poznal, co mám udělat. Abych měl sílu poznané vykonat. Abych poznané ochotně vykonal.** Nežijeme v době, kdy by asketismus jako cíl sám o sobě sváděl tolik lidí, že by je bylo třeba před ním vážně varovat. Dnes je daleko rozšířenější jiný omyl, totiž **šhovívavost k sobě samému.** A ta je také nebezpečnější. **Nic neohrožuje civilizaci tolik jako změkčilost a nic nepůsobí tak rozkladně na osobnost jako nedostatek kázně.** Z jednadvaceti zaniklých civilizací se jich šestnáct zhroutilo v důsledku **vnitřního rozkladu.** Národy nebývají ani tak často vražděny, jako páchají sebevraždou.

Takový neblahý význam má naše dnešní **atmosféra sobectví, touhy po rozkoších, zdůrazňování našeho egotismu** (egotismus – zdůrazňování vlastního já), **naš tak rozšířený odpor ukázat sami sebe.** I když si od našich předků dvě světové války a stalinismus vyžádaly mnoho obětí, které oni kvůli nám ochotně přinesli, nestačilo to k tomu, abychom přinesli oběť ze všech největší – **abychom se totiž vzdali iluze, že člověk dosahuje nejvyššího sebevyjádření, když dovolí živočichu v sobě nadvládu nad duchem.**

„Stupeň dosaženého komfortu a vyspělost civilizace si nejsou přímo úměrné. Naopak, **oddávání se pohodlí je jeden z nejspolehlivějších příznaků nastalého či hrozícího úpadku**“ (Richard Weaver 1948). AMEN.

Po zaplacení autobusů a nutné režie nezůstalo na potřeby Nového Jeruzaléma nic (- 182 Kč). Pán Bůh zaplat. Poděkování patří místnímu faráři P. Karlovi a všem farníkům z Lísku, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na úmysly poutí NJ.**

Rozhovor s hlavním celebrantem poutě NJ v Novém Veselí, kterým je P. Mgr. Anton Kasan, farář v Borších a Osvětimanech:

Představení: P. Anton Kasan, mám 47 roků, narodil jsem se na Slovensku, na Oravě, vyučil jsem se krejčím, potom vojna. Na vojně jsem si zamiloval tento kraj – byl jsem u Olomouce v Konicích. Řekl jsem si, kdyby náhodou mě někdy Pán Bůh volal ke kněžství, tak bych se sem vrátil. Potom jsem si udělal maturitu, přišla revoluce. Po jsem působil ve vedení podniku, odvolával ředitele a všechno možné další. Chodil jsem pět roků do práce v Makytě Púchov, pobočka Námestovo, tam bylo zaměstnáno tisíc žen. Stále jsem cítil povolání ke kněžství, ne že by se mně ženy nelíbily, právě naopak. V 25 letech jsem šel do semináře na Spišskou Kapitulou, to je pod Tatrami. Tam jsem studoval 6 roků. První působiště bylo na Spiši, u Spišské Nové Vsi – tam jsem byl kaplanem rok. Potom se biskupové – František Tondra a Jan Graubner domluvili, že půjdu sem. Tak jak jsem si to slíbil na vojně, když jsem viděl jak málo lidí – na rozdíl od mého rodného kraje – chodí v Konici do kostela. Myslel jsem si, že to svou službou zlepším. Moje první působiště bylo v Miloticích a ve Vracově. Po tříměsíčním kaplanování jsem tam byl takřka sedm roků farářem – ve čtyřech dědinách. Pak mě dali do Lidečka – nejlepší farnost v ČR. Do kostela chodí moc lidí. Do školy chodí 460 dětí – z toho do náboženství 430. Tam se skoro nikdo nerozvádí, obec byla vyhlášena obcí roku, je to rodiště pana kardinála Trochty – mučedníka. Koupil jsem jeho rodný dům a udělal jsme z toho muzeum. Tam už jsem měl šest dědin. Pak mě dali sem – do Boršic – zde mám osm dědin a nejstarší poutní místo v republice – horu sv. Klimenta u Osvětman – ví to i prezident. Svati Cyril a Metoděj byli na Velehradě, ale lidé nejdříve putovali na Klimentek, protože tam věrozvěsti přinesli ostatky sv. Klementa – než je zanesli papežovi. Víme, co to pro náš národ znamenalo – přimhouření oka papeže, když schvaloval liturgii v mateřském jazyce našich předků. Lidé tam za nimi putovali, později za Gorazdovými žáky. Jsem zde šest roků. Jsem zde spokojený – jako vždycky a všude.

Co podstatného jste se naučil od svých rodičů? Podstatná byla **víra.** Jsem z osmi dětí, tatínek za války bojoval, dostal velké vyznamenání, byl policista, ještě pět roků po válce ve Svidníku a Stropkově. Tam se narodili moji dva nejstarší sourozenci. Přišly padesáté roky, tatínek byl velice věřící a chodil jako policista do kostela, tak mu začali bránit. Nakonec mu dali vybrat, co bude dělat: buď policista nebo **víra.** Chtěli s mamkou zůstat věrni Bohu a tak se vrátili na Oravu, kde taťka dělal 35 roků pekaře, aby uživil osm dětí. Často mě říkal, když jsem se ho zeptal, proč nemá rifle, proč nemá kolo: **Máš ale nás, Pána Boha a víru.** Kdybych byl policista, byl by na světě jen Jan s Martou a všecko bychom měli. A teď je vás osm a to je to největší bohatství co máme. To jak nás vychovávali, že **víra** je to nejcennější v životě, to v nás zanechalo stopu – všichni sourozenci žijí příkladně, každý má tři, čtyři děti, všichni mají příkladné rodiny.

Impuls ke kněžství? Už od dětství jsem cinkal zvonečkem a svolával všechny k modlitbě, oltářík jsem si vyrobil. Špatně jsem se učil – trojky, čtyřky, pětky – jedničku jsem nikdy nedostal, jen z hudební výchovy. V rodině to bylo rozděleno: moudrý – Jano a Rudo – ti měli samé jedničky, pak polomoudrý: sestra – jedničky a dvojky, pak ti střední – já, Marian a František – trojky, čtyřky, pětky. Pak Marta, Petr – čtyřky, pětky. Nebylo to tím, že bychom byli hloupí, ale nebylo času na učení – bylo hospodářství. Ti blázni, co vykládali a vykládají jak za komunistů bylo dobře, by měli žít v naší rodině, kde nás bylo osm, sotva jsme to přežili. Mohu dokázat, že za komunistů nebylo vůbec dobře. To, že dneska děti házou chléb do koše, mají co chtějí, nevidím jako to nejlepší. My jsme měli to **nejcennější – víru, radost z Boha, radost v rodině.** To povolání bylo od začátku. Když jsem byl ve vedení podniku, tak jsem zjistil, že ve mně něco je, že se umím učit. Zvládl jsem maturitu. Musel jsem komunikovat s komunistickými mafiány, musel jsem jim odporovat a to jsem měl 25 roků. Hodně lidí mi říkalo, že bych byl dobrý kněz. Umím každému poradit, každého mám rád. V podniku mě všichni měli rádi. Potom Boží volání. V pořadu Uvolněte se prosím – u Krause – tam jsem to všechno řekl. Chtěl jsem to povolání vyběhat – měl jsem holku, motorku, peníze, všecko. Zřekl jsem se toho a šel na kněze. Na škole mě naučili, jak se pořádně učit skripta a další. Na základní škole jsem měl jen jedničku z hudební výchovy – nikdy žádnou jinou a na vysoké škole mám šest státnic – z toho čtyři jedničky a dvě dvojky.

Vzor? Největší kněžský vzor je Štěpán kardinál Trochta – byl jsem v jeho rodišti farářem. Doporučuji lidem, aby se podívali, kdo to ten Štěpán kardinál Trochta je. Další kněžský

vzor je můj biskup – Jan Graubner, můj spíšský biskup Andrej Imrich. Moji bratrance, můj bratránek Vladko, který je představený benediktinů na Slovensku. Postavil obrovský klášter, v době, kdy se kláštery zavírají, prodávají. Má plno povolání, protože je to světec. Těch vzorů mám moc, snad třicet. Myslím, že **každý kněz** je pro mě vzor, protože, kdyby si otcové rodin tak plnili své povinnosti, jak si je plní kněží, bylo by to v rodinách lepší. V republice se všichni rozvádějí, z kněží dělají blázny, přitom jen některý občas něco vyvede. Víc než devadesát procent je skvělých kněží. Proto je pro mně každý kněz vzor.

Co považujete ve službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Vytvářet prostředí **porozumění a pokoje** mezi těmi, které mně Bůh světil. Kde je **porozumění a pokoj**, tam se nekrade, nestříkají fasády, neberou drogy, nepomlouvá se. Každý si váží kněze, jeden druhého. To je nejpodstatnější. V druhé řadě **lidskost a milovat lidi** – bez rozdílu – věřící, nevěřící. Já strašně miluji nevěřící, protože Ježíš byl k nim poslán, všichni byli nevěřící. Musíme si uvědomit, že zde je většina nevěřících, křesťanů je pár. Proto je potřeba, aby všichni věřící milovali nevěřící a ukazovali jim cestu. A za třetí – **nic nerušit**, být tu pořád s nimi, nikde nejedít. **Nerušit žádnou mši**, denně mám dvě mše, v neděli čtyři – pravidelně šestnáct. Ani jednu jsem nezrušil, za celý čas, kdy jsem tu, to nejde. **PRÁVIDELNOST, poctivost** – to je základ. **Tyto tři věci – vytvářet porozumění, lidskost a láska ke všem a neodcházet od nich.** To je jediný způsob jak to spravovat. Kde je pravidelnost, tam to funguje, proto to tu funguje, nikdo neodchází, spíš lidí přibývá. Pokřtím devadesát dětí ročně, svateb dvacet. Každý rok křtím pět dospělých, celý děkanát to nemá. To je ten systém – **porozumění, lidskost a neodcházet.** Stane se, že lidé mají objednanou mši a farář jim to změní, začnou pomlouvat. Je mnoho nevěřících, hledajících – babička se snaží, chodí do kostela, dojde a řekne, že farář nám to zase zrušil, zas kdesi cestuje. Její příbuzní mají důvod nadávat – farář je zlý. Když jim neuděláš nic zlého, buduješ, jsi s nimi pořád, neodmítáš křty. Začnou uvažovat jinak – jak je to možné. Kněz musí vytvářet pozitivní myšlení. Jak ho chceš vytvářet? Tak, že ho sám budeš vnášet do toho prostředí – to je základ celé pastorace. Nejen mojí, to by měli dělat všichni. Možná to dělají.

Víte, když jste ve vedení podniku pět roků, nemůžete jen tak odcházet, nadávat na lidi, nevěnovat se jim, ujíždět, cestovat. Začnou vás dělníci pomlouvat, nemáte zakázky, nemáte nic. Musíme si všichni - nejen kněží – uvědomit, že Církev je firma a to firma největší a nejstarší na světě. Proto ta firma upadá, protože my to nevedeme jako vedení podniku. My to bereme tak, že občas odsloužit jednu mši, něco odučit, něco vypsat a to je všechno.

Kde Vás nejvíc „tlačí boty“? Mě nikde, všude je jednoduché. Jednoduché je shánět peníze, jednoduché je komukoli pomoci. Za šestnáct let jsem neměl ani jednoho člověka, který by si vzal život. Ve všech 21 dědinách, kde jsem působil. Přitom v Lidečku mě starosta upozorňoval, že každý rok je tam dvakrát sebevražda, že to není tak moc svatá dědina. Ale tím, že vytváříš prostředí pokoje, porozumění a že jsi tam pořád – tak každý chce žít. A to stojí strašně moc času. Když mě něco tlačí do bot, tak je to čas – je ho málo. Nestěžuji si. Na dovolenou také jedu, jednou do roka jezdím na týden. Chtěl bych ještě víc dělat a nestíhám to.

Na co se nejvíc těšíte? Na ten týden dovolené, žádné jiné volno si neberu. Na ten týden se moc těším, na to se těší celá farnost, že pan farář jede na dovolenou, dokonce se na to i poskládají – sto eur, že už konečně jedu na dovolenou.

Co vám v poslední době udělalo radost? To je těžké, mám těch radostí moc, co vybrat? Čím začít? Když jsi pořád s lidmi i s nevěřícími, tak se dočkáš tolik radosti, každou chvíli. Je to radost za radostí, zvláště při přípravách dospělých na křest. Teď připravuji na křest dceru poslance za komunistickou stranu v parlamentu. Ta je tak nadšená z víry, i on. Jak Nikodém za mnou chodil večer. Měl jsem radost, že jsem mohl patnáct minut něco říct prezidentovi republiky. Že jsem si s ním mohl promluvit jako kněz a on mně naslouchal. Každý nadává, proč Mynář měl svatbu v kostele, ale já v nich vidím lidi, kteří patří do mé farnosti. Kdyby byli z Pardubic, tak o nich ani nevím. Mám radost z paní Alexandry (Mynářové) – je to upřímná žena – media z toho dělají, že si ho bere pro peníze – neviděli, nezažili. Jak to dopadne, nevíme. Udělal jsem pro to, co jsem mohl. Podle církevního práva je to vše v pořádku. To není, že Církev je podplatitelná. Mám ze všeho spoustu radosti.

Jak prožíváte rok rodiny, národní eucharistický kongres? Rok rodiny – to je těžké vysvětlit, když toho pro rodiny děláme tolik – např. jsme vloni postavili u kostela sochu Panny

Marie s nápisem: Královno rodin oroduj za nás! - protože rodiny jsou ohrožené. Farní den, farní ples na který přijde víc než 700 lidí. Já to moderuji, věřících je tam asi tři sta – proč tam chodí nevěřící, hledající – protože chtějí být s knězem, nechodí tam kvůli dechovce. To je vše provázané tím, že vytváříš prostředí pokoje, tím, že jsi tu pořád, že máš lidi rád – potom to všechno funguje. Moje základní myšlenka je: Kněz není na to, aby zaplnil kostel – ale, aby ty, které mu Bůh světil, přivedl ke spáse. Aby těmi lidmi zaplnil jednu zaplnil nebe. Co já – já nejsem dárcem víry, já ji mohu jenom zprostředkovat. Dárcem víry je Bůh a když jimi chceš zaplnit nebe, tak oni i do kostela začínou chodit. Národní eucharistický kongres – každý čtvrtek máme večer adoraci, každý první pátek adoraci Večery v sobotu pro různé stavy (babičky a dědečci, muži, ženy, děti, mládež): jednou za za čtrnáct dní sv. zpověď, sv. růženec, hodinová adorace, pak je katecheze nebo povídání se mnou. Tříhodinový program, na který přišlo hodně lidí – asi sto. Nevyhlašuji to v kostele, ale rozdávám osobně pozvánky – rozdám jich sto, dvě stě. Nespokojím se s tím, že je tam pět chlapů – to by mě šlak trafil – musím dat každému chlapovi pozvánku osobně. Když rozdám šedesát pozvánek, tak jich čtyřicet dojde.

Na co určíte úmysl sbírky na pouti Nový Jeruzalém v Novém Veselí? Pro Hnutí pro život.

Rodina a duchovní povolání – (9) – odpovídají rodiče duchovních:

Rodiče: **Marie a Pavel** – děti: **P. Pavel, Ondřej, Václav, Michaela.**

1. Když jste plánovali společný život – kolik jste chtěli mít dětí? *Oba pocházíme z rodin, kde jsme vyrůstali s pěti sourozenci, tak jsme si přáli také početnější rodinu.*

2. Napadlo Vás, že by z Vaší rodiny byl kněz? *V rodině jsme už kněze měli. Spíše to napadlo jeho křestní kmotru, my jsme tomu moc nevěřili.*

3. Pamatujete, co jste cítili, když Vám syn oznámil zprávu o povolání stát se knězem? *Byli jsme oba překvapeni, neboť jsme si mysleli, že má jiné plány.*

Bohem milované děti! Při křtu jsme vyznali svou víru a každoročně o Velikonoční vigílii ji obnovujeme. Je měsíc květen zasvěcený Bohorodičce. Dnes se zamyslíme nad vírou podle knížky Bruna Forte: Malý úvod do víry (vyd. Karm. nakladatelství v r. 1997). Maria je ve svém ženství ikonou *tajemství*: Toto slovo má vyjadřovat úžasné činy Boha, ale nyní v Ježíši Kristu zjevené. Obsahem tohoto tajemství je sláva, skýtající se ve znameních dějin. Maria je zcela závislá na této plnosti tajemství: již při Zvěstování, vzdálené předzvěsti Velikonoc, je Panna Maria obestřena Božím tajemstvím a skrze působení Ducha svatého přijímá toto tajemství do svého nitra. Zvěstování se tedy odehrává v rozměru Nejsvětější Trojice. Vztahu ke třem Božským osobám odpovídají tři postoje jediné Panny-Matky-Snoubenky... *Matko vtěleného Syna, ty jsi obraz plný krásy vyzařující čistou láskou Otce. Vypros nám dar lásky, která nám dovolí už teď v čase budovat věčnost.* Ať se to s Boží pomocí stane! Bratr Klement Maria

Pozvánky

Pout' ke svatě Zdislavě – patronce rodin. Sobota **30. května 2015** – v kapli sv. Sedmipočteníků a sv. Zdislavy ve **Víru v 17 hodin** mše svatá, po mši svatě táborák pro děti a překvapení (pro děti a rodiče). Všechny srdečně zveme.

Společenství Cyrilometodějských poutníků vás srdečně zve na **Pout' na slavná poutní místa Českobudějovické diecéze (Jižní Čechy III):** Sušice, Písek, Hory Matky Boží, Kašperské hory, Dobrá Voda, Zbynice, hrad a zámek Velhartice, Podsrp, Bechyně a další. Termín: **pátek 17. - neděle 19. července 2015.** V ceně *pouti: doprava, 2 x nocleh se snídaní a večeří, 3x oběd, vstupy a režie.* Přihlášky se zálohou (*dospělí: 2000, děti a studenti: 1000, děti a studenti z početných rodin: 500*) na adrese: *jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79; tel. 516463315 nebo 606948970; e-mail: kinc@biskupstvi.cz* - srdečně zve Mons. Jan Peňáz a jáhen Ladislav Kinc.

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2015, 2016

2015	červenec	Oslavice	srpen	Olešná	září	Radostín
	říjen	Jámy	listopad	Bystré	prosinec	Olešnice
2016	leden	Velké Meziříčí	únor	Měřín	březen	Křižanov

duben Rad. Svratka květen Bohdalov červen
červenec Oslavice **srpen Olešná** září Pavlov
říjen listopad prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečně Vás zveme na 186. pout' NJ – v pondělí 15. června 2015 v 18 hodin do Jimramova – hlavní celebrant P. Karel Skočovský z Kroměříže.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 5. 2015. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

*Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť) e.mail–kinc@biskupstvi.cz
Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách:www.rovecne.farnost.cz.*